

NA KONEC SVĚŠTA A ZPĚTKY - XVI.

Ášter½, 02 Ánor 2010

Další den jsme se rozhodli, že se jen tak proflákáme po Sydney. Šli jsme opět na proslulý most a Jára měl ambice vylézt si na horní zábradlí, klenuté nad vozovkou mostu. Říkal, že jsou tam hlavně škmoocí a jako brabenci plhají nahoru, ať tam jdu.

Já nechtěla dlat stejnou brzdu jako věřejší Italové a tak jsem odmítla - přemluvila jsem ho, ať jde sám, já se projdu přes celý most sama a v klídku. Dal si říct a rozdělili jsme se po vyslechnutí jeho připomínek a nabádání. Tak jsem došla na protější konec mostu, kde jsme se měli sejít, ale Jára pořád nikde, chvíli jsem čekala a pak mi došlo, že vlastně tam nikde nikdo jaksí nesestupuje.... Tak jsem se stejně bezespalu vrátila zpět, Jára tam ještě nebyl a tak jsem čekala, a se vynořil se smíchem, že dobře, že jsem si prosadila svou. On po zjištění vstupného - 180 dolarů, po němž ho teda zcela přeškerá chuť lezení po zábradlí, navštívil jen pilíř mostu, kde si prohlédl dobové dokumenty z jeho stavby. Prý ho stavěli souasně z obou stran a nakonec se setka uprostřed.

Oba jsme tedy nakonec byli spokojeni a tak jsme táhli "historickou" částí poblíž mostu. Zakopli jsme o hospůdku, která se chlubila, že je nejstarší v Sydney a tak jsme se stavěli na pivo - Jára pivo, já ho nedostala, protože moje dítě moc dobře vědělo, že po pivu mi táknou nohy a tak, aby umlčet moje protesty, volil kompromis - zázvorové pivo. Teď pití to bylo, ale protože to nese název pivo, to jsem nepochopila dodnes :-)). Tam jsme chvíli vydrželi, a pak jsme nahlíželi luxusních obchodů - peřlivě se tam uvnitř udržovala ona známá historická výzdoba, stůly a okna a dveře, většinou měli i nábytek už sobený dobře vnitřku historického domu, na něj z venku klidně postavili další historickou mrakodrapovou nástavbu - pak jsme se šli najíst na nádraží nějaké ty tortilly, co nám chutnaly a znovu kolem Opery a ponořili jsme se do centra mezi mrakodrapy - jsou fakt velké. Myslím, že je správný výraz ponořili - v té záplavě betonu si člověk pád jak pár metrů pod vodou. Přistihla jsem se, jak uvažuji o tom, jak vlastně možné, že "holka z Pooh" je najednou u protinoč, v zemi, o níž jen věděla, že jsou tam kloky vlast zdejšího technického pokroku dosáhne až dááávně po její smrti.

Jo, ještě tam na nějaké téídě podél parku vlály duhové vlajky a teď už nevím, zda se chystal a nebo probíhal gay pochod. A na velkém prostranství se najednou ozvala rytmická pochodová hudba a začali se tam hemáit námořníci, tak jsme setvali, zvědaví, co to bude a poměrně za chvíli bylo.

Některá slavnostní vzpomínková akce na námořníky, padlé za války. Tady jsme se s Járkou rozdělili, on chtěl fotit a musel na schody na slunce a já se držela ve stínu. Stála jsem za starou dámou, která si z kabelky vyndala starou fotografii, políbila ji a krabíku asi s nějakými metály; bhem kratšího proslovu se rozplakala, a mně to nedalo dojet, jsem ji pohladila po ruce a ona mě objala. Dalo mi práci se nerozplakat taky, a jsem nevěděla nic moc bližšího. Ale na tu dámu nezapomenu. Pak zazněla australská hymna, praporečníci odpochoovali a u jakéhoto pomníku zůstaly jen květiny, lidé se postupně rozptýlili. My jsme se zase ponořili mezi mrakodrapy a do nějakolika asi větších jsme ze zvědavosti vstoupili - no, rychlovýtahy a vnitřky byly hodně podobné. Veer byl na spadnutí a navrhl, že se půjdeme podívat do China Town. Tma se rozprostěla nad městem a v ínském městě bylo plno plniček reklam s tím jejich rozsypaným ájem. Hrály všemi barvami, ale byl na nich na věch jen a pouze rozsypaný áj - nevím, zda tam měli i nějaké menší reklamy v angličtině, neony zářily jen těmi ínskými znaky - a všechny obchody i drobné provozovny byly otevřené a připravené nabídnout své služby a hlavně je zinkasovat. Pro nás hodně zvláštní. No, a šli jsme zase do hajan. Anna